

Em Muốn Nói Cho Anh

Contents

Em Muốn Nói Cho Anh	1
1. Chương 1: Trong Sinh Mệnh Mỗi Người Đều Có Vài Người Quan Trọng	1
2. Chương 2: Cuối Cùng Nói Chuyện Rồi	3
3. Chương 3: Cậu Ấy Thích Anh Nhất Nhất	6
4. Chương 4: Cái Gì Là Ái Tình	7
5. Chương 5: Chúng Ta Về Nhà	9

Em Muốn Nói Cho Anh

Giới thiệu

Tên gốc: Ngã tưởng cáo tố nhiThể loại: trung thiên đam mỹ hiện đại, âm áp hưởng, quên không được tình cũ công x ôn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-muon-noi-cho-anh>

1. Chương 1: Trong Sinh Mệnh Mỗi Người Đều Có Vài Người Quan Trọng

Cuộc đời mỗi người đều có một hai người vô cùng quan trọng, họ có lẽ là người thân của bạn, có lẽ là bạn bè của bạn, hoặc có lẽ là người yêu của bạn, những người này khắc xuống sinh mệnh bạn những dấu vết, cùng với thời gian, có cái biến thành ký ức đẹp đẽ, có cái biến thành vết thương khó quên.

Đối với Giản Mặc mà nói, Vạn Dương chính là vết thương đẹp đẽ nhất trong sinh mệnh cậu ta.

Năm gặp gỡ Vạn Dương ấy, Giản Mặc mười tám tuổi, đang học ở đại học Y nổi danh cả Đài Bắc.

Đi giữa vườn trường rả rác học sinh, Giản Mặc chẳng có điểm gì khác với những học sinh bình thường, ai cũng không biết nam sinh thanh tú kia là một người câm không thể nói chuyện.

Nói về gia cảnh Giản Mặc, cha mẹ cậu đã sớm không còn, là ông nội bà nội nuôi cậu lớn lên, nhiều người nói rằng, đứa bé do cách đời nuôi nấng sẽ dễ kiêu căng, thường sẽ bị cưng chiều thành ông hoàng nhỏ, nhưng may thay Giản Mặc thì ngược lại, ông nội bà nội cậu đều là giáo sư về hưu, từ nhỏ mang theo Giản Mặc ra vào lớp học, bồi dưỡng thành tính cách rất tĩnh lặng của cậu.

Bà nội Giản Mặc thường nói, tính tình Tiểu Giản Mặc thật sự an tĩnh nhiều lắm, luôn khiến bà cảm thấy như đã nuôi được một cô cháu gái, lúc này ông nội Giản đang luyện tập thư pháp nhất định sẽ dừng lại, vuốt cằm cười một cái, hoặc là nhẹ nhàng xoa xoa đầu Giản Mặc.

Nếu như Giản Mặc không bị câm, thì cuộc đời cậu ta nhất định sẽ giống như rất nhiều rất nhiều người, bình thường bình thường, thỉnh thoảng gặp một ít ngăn trở nho nhỏ, thỉnh thoảng có thể nếm trải một ít vui sướng từ thành công, chỉ là những điều đó, đều là thứ Giản Mặc ước ao nhưng lại cầu không được.

Giản Mặc từ nhỏ đến lớn đều không có bạn bè, tất cả những gì có thể chia sẻ cùng bạn bè cậu đều chỉ có thể dè dặt giữ cho riêng mình.

Khi còn bé, mỗi lần những người bạn nhỏ biết nói biết hát đến hỏi chuyện, Giản Mặc chỉ có thể gật đầu hoặc là lắc đầu, thỉnh thoảng dùng tay tạo ra một vài thủ thế mà bọn chúng nhìn không hiểu, cuối cùng, những đứa trẻ biết nói biết hát ấy luôn bỏ quên cậu, biết bao lần, Tiểu Giản Mặc chỉ có thể đứng một mình bên cạnh, lặng lẽ nhìn những người bạn chơi đùa mồm hời nhể nhại, cậu thích nhìn bọn chúng đùa nghịch, đáy lòng lại có một nguyện vọng nho nhỏ, hi vọng trong số những người bạn kia có thể có ai đó ngẫu nhiên ngoảnh đầu cười với mình một cái.

Đáng tiếc nguyện vọng này mãi cho đến khi Giản Mặc lên đại học rồi vẫn không thành hiện thực.

Năm nhất đại học, Giản Mặc rốt cục thuyết phục được ông nội bà nội, cho mình làm nhân viên tạp vụ trong quán bar của cậu út. Đó là lần đầu tiên cậu cố lấy dũng khí đi vào đám đông.

Mới ban đầu tiếp xúc với cuộc sống đèn hoa rực rỡ, Giản Mặc không biết làm sao, cũng may, khi đó cậu út luôn ở bên cạnh, mỗi lần cậu thấy sợ hãi, cậu út đều vỗ vai cậu chậm rãi dạy cho cậu, làm sao bưng khay, làm sao rửa ly, làm sao tập quen với khách, dưới sự dạy dỗ tay nắm tay của cậu út, Giản Mặc rốt cục trở thành một nhân viên hợp cách của quán bar Lục U.

Sau khi tan học cậu sẽ đi tới quán bar thật sớm, thỉnh thoảng bật một số ca khúc trữ tình, sau đó đứng trong quầy bar chậm rãi lau ly thủy tinh đã được rửa sạch, Giản Mặc không nói được, cho nên cậu út cũng không bảo cậu đi bưng khay hay là đón khách, cậu chỉ cần lặng lẽ đứng bên quầy bar, tuân tự làm những việc trong tầm tay mà thôi.

Từ khi Giản Mặc đến đây, việc làm ăn của quán bar bắt tri bắt giác tốt lên, nói như phục vụ Tiểu Y, nhìn Tiểu Mặc an tĩnh lại chăm chỉ thế này, cho dù cậu ta chỉ là đang làm chuyện đơn giản như lau ly thôi, cũng sẽ cảm thấy đó là một kiểu hưởng thụ, dường như một vùng nho nhỏ xung quanh cũng trở nên an tĩnh theo con người này, thậm chí có hương vị hạnh phúc thoang thoang.

Đây là cách nói của văn nghệ tiểu thanh niên, Giản Mặc mỗi lần nghe rồi đều nhẹ nhàng cười, sau đó lại tiếp tục làm những việc đơn giản.

Cậu bắt đầu thích quán Lục U do cậu út mở này, khách ở đây đều rất an tĩnh, họ hoặc là nhẹ giọng nói chuyện, hoặc là nhắm mắt lại nghỉ ngơi, khách đến uống rượu cũng không uống quá nhiều, thường là uống xoàng mấy ly, trên mặt cũng có thể lộ ra nét cười thư giãn.

Vì thế khi nhìn thấy Vạn Dương, Giản Mặc mới có thể kinh ngạc như vậy, đáy lòng luôn luôn bình tĩnh tựa hồ có một viên đá nhỏ lọt vào, “tung” một phát bắn nước lên mở ra một vòng tròn lăn tăn, cậu hiểu kỳ nhìn chàng trai trẻ tuổi cứ mãi ngồi bên cạnh quầy bar uống rượu sâu, lần đầu tiên nổi lên tò mò.

Chàng trai trẻ tuổi nọ có vẻ như rất đau buồn, mi đầu anh ta cứ luôn nhíu thật sâu, trong ánh mắt có buồn khổ cũng có bất đắc dĩ, còn có chút gì đó mà Giản Mặc không cách nào hình dung được, khi Giản Mặc nhìn vào ánh mắt anh ta, thậm chí có chút sợ hãi, ánh mắt người này rất sâu, như là cất giấu rất nhiều bí mật, nhưng theo thời gian dần dần trôi đi, sợ hãi kia lại chậm chậm tiêu tan.

Chàng trai lặng lẽ ngồi một mình, uống rượu cả đêm, nhưng mãi cho đến khi đóng cửa anh ta cũng không có say, những tâm tình mà Giản Mặc nói không rõ trong đôi mắt kia cũng không tan đi một chút nào.

Giản Mặc nhìn chàng trai nọ, bất chợt cảm thấy có chút đau lòng, có phải anh ấy đã gặp chuyện gì không vui hay không? Trông có chút đáng thương.

Chàng trai đi rồi, buổi tối ngày hôm sau lại đến, rồi lại đi, buổi tối hôm sau nữa lại đến.

Cứ thế trôi qua một tuần.

Mỗi ngày anh ta đều ngồi cùng một vị trí, gọi cùng một loại rượu độ không cao, một uống chính là cả đêm.

Thỉnh thoảng có vài người đàn ông và phụ nữ đẹp mã cùng đến bắt chuyện, nhưng lần nào anh ta cũng từ chối, cho đến lúc rời đi, mi đầu vẫn nhíu như cũ.

Ngày thứ bảy, rốt cuộc Giản Mặc cố lấy dũng khí, khi chàng trai nọ lại một lần nữa gọi rượu thì cậu mang đến một ly nước lọc.

Chàng trai nhìn ly nước nọ, lại ngẩng đầu nhìn Giản Mặc, trong ánh mắt đột nhiên toát lên chút gì đó.

Anh ta thân nhiên nói, “Cậu tên gì?”

Giọng của anh ấy thật là dễ nghe, Giản Mặc đột nhiên cảm thấy hơi xấu hổ, cậu há miệng, lại lắc đầu, dùng nước nhẹ nhàng viết lên quầy bar hai chữ “Giản Mặc”.

Chàng trai lẳng lặng nhìn chữ lưu lại trên quầy bar, những vệt nước kia nhanh chóng nhòa vào nhau, anh ta lại ngẩng đầu, thân nhiên nói với cậu: “Tôi tên Vạn Dương.”

Giản Mặc không biết rõ vì sao, lập tức cảm thấy có một chỗ nào đó trong lòng mềm mại đi, cậu nhẹ nhàng cười.

Chàng trai tuy rằng không cười, nhưng vẫn lẳng lặng nhìn cậu, anh ta cầm ly nước kia, chậm rãi uống một ngụm.

Sau đó xoa xoa đầu Giản Mặc, nhẹ giọng nói: “Xin chào, Giản Mặc.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Văn tự rất tùy tiện, hi vọng mọi người cũng có thể tùy ý mà đọc.

2. Chương 2: Cuối Cùng Nói Chuyện Rồi

Vạn Dương trở thành khách quen của quán bar, Giản Mặc cũng quen thuộc hơn với anh ta.

Họ chưa từng nói chuyện, chỉ là khi đến Vạn Dương hay ngồi ở vị trí phía trước Giản Mặc như một thói quen, Giản Mặc đang làm việc cũng sẽ cho anh ta một ly nước, hoặc là cười một cái với anh ta, Vạn Dương cũng gật đầu với cậu.

Giao lưu giữa hai người cơ hồ là vô thanh.

Kỳ thực trong tâm tư, đối với chàng trai này Giản Mặc tò mò vô cùng, nhưng cậu không thể nói, cho nên mỗi khi Vạn Dương nhìn mình thì Giản Mặc cũng chỉ có thể cười với anh ta, ngoại trừ việc đó ra, dường như cũng tìm không được biện pháp có thể an ủi người ta.

Cứ cảm thấy, anh vẫn luôn đang thương tâm, tuy rằng trước giờ anh chàng cũng không nói gì.

Thời gian Vạn Dương đến quán bar dần dần có quy luật, anh ta không lại mỗi ngày đều đến nữa, chỉ là mỗi tuần chung quy có một hai ngày qua đây ngồi.

Khi anh ta đến tâm trạng luôn không được tốt, ban đầu, Giản Mặc cũng thấy rất lạ, sau lại nghe nhân viên ở đây thỉnh thoảng bàn tán, đều nói nhất định là bởi vì thất tình, chẳng qua thất tình nhiều lần như vậy cũng quá là không bình thường, cho nên đoán đến đoán đi cũng không có kết quả.

Học kỳ sau, chương trình học của Giản Mặc vẫn rất nhẹ nhàng, cậu vẫn như cũ là “độc hành hiệp” ở trong lớp, nhưng ngược lại ở quán bar của cậu út, Giản Mặc trở thành nhân viên rất được chào đón, thỉnh thoảng có vài vị khách ngồi trước quầy bar ngả lưng bọc bạch với cậu, trước nay Giản Mặc vẫn là lẳng lặng nghe, thỉnh thoảng cho họ một nụ cười trấn an.

Người đến quán bar tiêu khiển phần nhiều đều là cô đơn, càng nhiều những khi bọn họ không cần đáp lại, chỉ hi vọng có thể nói cho người ta nghe, vừa vặn, Giản Mặc lại là một người vĩnh viễn chỉ biết nghe mà không nói, nhiều người sau khi bọc bạch xong, cuối cùng nói một câu, Giản Mặc là đứa nhỏ trong sáng lại ảm áp.

Giản Mặc nghe vậy thì có chút xấu hổ, ánh mắt rồi lại nhu hòa rất nhiều.

Bước chuyển ngoặt mối quan hệ với Vạn Dương là vào một ngày mưa.

Mưa xuân tí tách tí tách dầm một tuần, không khí cũng mang theo hơi thở ẩm ướt, khi Giản Mặc tan học đến quán bar, nửa bên bờ vai đều đã ướt cả, cậu đặt cây dù vào cái xô bên cạnh quầy bar, Tiểu Phương đến trước, cười hì hì ném một cái khăn mặt lên đầu cậu, “Lau đi, chú mèo hoa.”

Tuy rằng là người cùng tuổi, nhưng mà nhân viên cùng làm công ở quán bar cứ thích xem cậu như con nít, đẩy lòng Giản Mặc ầm ập, cậu cười lên, độ cong của lông mi rất đẹp, Tiểu Phương nhất thời ngây ngẩn cả người, híp mắt néo néo mặt cậu.

“Cái đứa nhỏ này, thực là quá dễ thương mà. Đi thay bộ quần áo đi, cảm lạnh đó.”

Giản Mặc gật đầu, vòng ra phía sau, đến khi cậu đi ra, Vạn Dương vừa đang đẩy cửa quán bar.

Trên cửa quán bar treo chuông gió, theo động tác của Vạn Dương, dồn dập tiếng chuông vang.

Tóc anh ướt, trên quần áo cũng có thể thấy được một vết nước lớn, trông có chút chật vật.

Thấy Giản Mặc đứng ở ngoài cửa kính ngạc nhìn mình, chàng trai anh tuấn cười hiền lành.

“Vừa đi ngang qua đây, không ngờ trời lại đổ mưa lớn như vậy, tôi vào trú.”

Giản Mặc gật đầu, lại xoay người vào sau quầy, chốc lát sau cậu đưa cho anh một cái khăn mặt sạch sẽ.

“Cảm ơn.” Trên mặt chàng trai có chút kinh ngạc, nhận lấy khăn mặt vui vẻ vuốt tóc, đợi tóc không nhỏ nước nữa, đưa trả khăn cho Giản Mặc.

“Hình như là tôi đến sớm một chút.” Cách thời gian quán bar mở cửa còn có một lúc nữa, ngoại trừ Vạn Dương ra, lúc này vẫn chưa có khách, Giản Mặc chỉ chỉ sơ pha, ý bảo anh ta có thể ngồi ở chỗ kia.

“Cho tôi một ly Ninh Mông Hỏa Diễm đi.”

Giản Mặc lắc đầu.

“Nhân viên quầy bar chưa tới sao?”

Như cũ lắc đầu.

Giản Mặc xoay người đi đến quầy bar, một lát sau mới bưng cái khay đi ra, Vạn Dương nhìn đồ uống trên khay còn bốc lên hơi nóng, rút tờ giấy để dưới tách ra.

[Trà gừng thích hợp với anh hơn.]

Vạn Dương cầm lấy cái tách, một hơi uống cạn, sau đó khẽ cười, Giản Mặc vẫn đứng im bất động nhìn anh, đây là lần đầu cậu nhìn thấy chàng trai vui vẻ như thế, thật... rất ưa nhìn.

“Cậu là sinh viên đại học Y à?” Tâm trạng chàng trai có vẻ không tệ, không ngờ lại bắt chuyện với Giản Mặc.

Giản Mặc gật đầu.

“Vì sao không nói lời nào?” Lúc nào cũng là mình hỏi, mà cậu bé thanh tú trước mặt lại chưa từng mở miệng.

Giản Mặc lắc đầu, cầm lấy giấy bút trong khay, chậm chậm viết rằng:

[Tôi không nói được.]

“Thật có lỗi.” Vạn Dương nhẹ giọng xin lỗi, thấy hình như đứa nhỏ này cũng không bị tổn thương, lúc này mới buông lòng, “Ở chỗ này làm công cực không?”

[Không cực, rất vui vẻ.]

Chữ của Giản Mặc rất đẹp, thanh tú lại không mất khí khái, vừa nhìn thì biết là luyện tập nhiều.

Vạn Dương nhìn cậu bé này, trong mắt đột nhiên toát ra chút hoài niệm, “Anh cũng tốt nghiệp đại học Y, nói vậy, cậu hẳn nên gọi anh một tiếng sư huynh.”

Giản Mặc cười, trong mắt có điều gì đó ấm áp đang cựa mình.

“Đợi mưa nhỏ, anh liền đi, hôm nay còn có chút việc.”

Giản Mặc lấy tờ giấy, tiếp tục viết:

[Em có dù dự phòng, anh mang theo đi!]

Đặt tờ giấy lên tay chàng trai, ngón tay chạm vào lòng bàn tay thô ráp lại mang theo ấm áp, tim Giản Mặc nóng lên, mà mặt lại hơi ửng đỏ.

“Cảm ơn.” Cho dù bộ dạng chật vật như vậy, Vạn Dương vẫn có sức hấp dẫn đặc biệt, khi lẳng lặng nhìn một người, giống như hút người ta vào đó vậy, anh chàng có một đôi mắt đẹp.

Đáy lòng Giản Mặc thầm khen ngợi.

“Anh nhớ cậu gọi là Giản Mặc.” Vạn Dương suy nghĩ một chút, đột nhiên nói.

Thường đến quán bar này là bởi vì cảm thấy trên người cậu bé nọ có khí chất khiến người ta cảm thấy yên bình, ở bên cạnh cậu, dường như ngay cả không khí cũng mềm mại, chỉ là cho tới bây giờ không nghĩ đến chuyện nói với cậu vài câu, nhưng vẫn nhớ rõ cậu bé dùng nước viết tên mình lên quầy bar, Giản Mặc.

Trông Giản Mặc rất vui vẻ, cậu cười, trên má lộ ra một cái xoáy hạt gạo.

Bà nội nói, đây là di truyền từ mẹ, xoáy hạt gạo một bên.

Vạn Dương không kèm được xoa xoa đầu cậu, thật sự là một đứa nhỏ.

Mưa bên ngoài dần dần nhỏ, Vạn Dương nhìn đồng hồ đeo tay, “Anh phải đi rồi.”

Giản Mặc đứng dậy đưa cây dù đến cho anh, trên cây dù màu lam nhạt in hoa nhỏ màu trắng, quá mức thanh tú, Vạn Dương nhìn thấy thì cười một cái, “Cảm ơn.”

Giản Mặc lắc đầu, tiễn người ra cửa.

Trong cơn mưa tí tách tí tách, chàng trai cao cao che một cây dù hoa rơi, trông có chút là lạ.

Giản Mặc lại cảm thấy đáy lòng ấm áp.

Vạn Dương đi vài bước, lại đột nhiên quay người, cười nói, “Ngày mai anh trở lại.”

Giản Mặc há miệng, vẻ mặt có chút vui và bất ngờ, tiếp đó lại gật nhẹ đầu, trong ánh mắt có điều gì đó đang dần dần ập ủ.

Nỗi buồn vẫn mãi quán quýt trên người chàng trai dường như nhờ cơn mưa đó đã xua tan không ít.

Anh hướng về phía Giản Mặc gật đầu, nở nụ cười đậm nhạt.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Văn này không phải tình tiết rất nhiều, chỉ là tùy ý viết, thậm chí không sửa chữa sao cả, đều là cách nghĩ nguyên thủy.

Thế nhưng xuất hồ ý liệu, chính mình phi thường thích.

TDT: Quên chưa nói, đại học tên “Y” chớ hồng phải dạy y đâu!

3. Chương 3: Cậu Ấy Thích Anh Nhất Nhất

Giản Mặc không biết mình thích Vạn Dương từ khi nào, thậm chí trước khi thích Vạn Dương cậu cũng không biết cái cảm giác ấy gọi là thích.

Cậu chỉ biết là, mỗi lần Vạn Dương đến quán bar, cậu luôn vô thức chuyển đường nhìn về phía anh, giống như là vượt không ra vậy, khi Vạn Dương nói chuyện với cậu, cậu cảm thấy rất vui vẻ, trong tim căng đến tràn đầy, hình như chuyện gì cũng trở nên suôn sẻ, khi Vạn Dương nói chuyện với cậu, cậu cảm thấy đó chính là âm thanh hay nhất trên thế giới, cậu bắt đầu chờ đợi Vạn Dương đến quán bar.

Chỉ có điều mỗi lần Vạn Dương đến, đều không vui. Anh lặng lẽ ngồi ngây ra trong góc, một ly một ly cứ thế uống rượu, những lúc Giản Mặc thông thả cũng sẽ cùng Giản Mặc chuyện trò, nói nói lại trầm mặc xuống, thời gian lâu rồi, hiểu biết của Giản Mặc về đàn anh cùng trường này cũng dần dần nhiều thêm.

Cậu biết Vạn Dương làm thiết kế cơ khí, luôn không ngừng vẽ đồ họa, công việc của anh có mức độ tự do rất lớn, chỉ cần vẽ xong đồ họa mà công ty yêu cầu, thì phần nhiều thời gian đều có thể tự mình chi phối.

Cậu biết Vạn Dương có một học đệ, quan hệ hai người rất tốt, Vạn Dương kể rất nhiều chuyện về học đệ, học đệ trẻ tuổi, kiêu hãnh, có tài hoa, là một người lúc nào cũng toả ra sức nóng, họ quen nhau trong hội leo núi của trường, cùng nhau leo núi ba năm, từ Đài Bắc đến Trung Quốc, họ đã để lại rất nhiều dấu chân trên núi cao hiểm trở, sau khi học đệ tốt nghiệp không làm việc ở công ty mà cha mình mở, mà lại tự thân đi gây dựng sự nghiệp, Vạn Dương cũng luôn giúp học đệ làm một vài công tác về phương diện thiết kế.

Khi Giản Mặc nghe Vạn Dương kể, trong lòng cũng có đôi chút ước ao, từ bé cậu đã không có bạn cùng tuổi, ban đầu ngay cả giao lưu với người khác cũng có vấn đề rất lớn, càng đừng nói tham gia hoạt động đoàn hội như vậy. Mỗi lần Vạn Dương đến nói chuyện với cậu, Giản Mặc luôn mang vẻ mặt hứng thú bình bình, lúc đó, tâm tình Vạn Dương cũng tốt lên rất nhiều, dần dần, hai người trò chuyện ngày càng nhiều.

Thiên nam địa bắc, nhân văn cảnh quan, lớn đến chuyện quốc gia phát sinh gần đây, nhỏ đến phim điện ảnh mới ra gần đây, hai người đều có thể nói một trận sôi nổi, đương nhiên đều là Vạn Dương nói chuyện, Giản Mặc thì viết, mỗi lần viết chữ không đủ nhanh, Giản Mặc cũng có một thoáng tiếc nuối, cho dù cậu chưa từng oán trách vì sao người trên đời nhiều như vậy, mà cứ phải là cậu không thể nói chuyện. Nhưng lúc ấy cũng sẽ nghĩ, nếu như mình có thể nói chuyện thì tốt biết bao, cậu nhất định phải nói cho Vạn Dương, cậu cũng hi vọng có một ngày có thể cùng anh đi leo núi, ngắm mặt trời lặn núi tây, biển mây núi bắc, nơi cậu muốn đi còn có rất nhiều rất nhiều. Giản Mặc lén nhìn sườn mặt Vạn Dương, lặng lẽ ước nguyện trong lòng.

Vạn Dương cứ thích xoa đầu Giản Mặc, nói, “Tiểu Mặc là một đứa bé ngoan.”

Lúc ấy, Giản Mặc cái gì cũng không thể nói, thậm chí không thể gơ tay nói cho anh, cậu đã sớm không phải đứa bé rồi.

Những ngày như vậy bất tri bất giác qua một năm, tháng mười một năm hai đại học, khí trời đã hoàn toàn lạnh hẳn, cậu út bởi vì mợ bị bệnh, đã nghỉ làm một tháng, trước khi đi giao quán bar cho Giản Mặc. Buổi tối ngày đó tuyết rơi rất to, đường quốc lộ ngoài cửa quán bar phủ một tầng tuyết dày, bởi vì là buổi tối, không có dì dọn vệ sinh đi quét dọn, giẫm một bước trên bề mặt sẽ ‘lịch kịch lịch kịch’ vang.

Giản Mặc dọn dẹp xong quán bar, tiễn đi một nhóm khách cuối cùng rồi chuẩn bị đóng cửa, lại nhìn thấy Vạn Dương từ trên đường quốc lộ chậm chậm đi về phía bên này, anh mặc áo khoác màu đen, tay dút trong túi áo, trên đầu trên vai đều rơi xuống tuyết dày, cả người tựa như hoà vào con đường màu trắng kia. Tim Giản Mặc nhất thời thất lại một cái, còn chưa kịp nghĩ nhiều, đã chạy chậm chậm đến trước mặt Vạn Dương, lấy khăn quàng trên cổ xuống quây quanh cổ anh.

Cậu muốn hỏi, sao lúc này lại chạy đến quán bar rồi? Lạnh biết bao a. Nhưng cậu chạy vội quá, căn bản chưa kịp mang giấy bút, thế là chỉ có thể ngơ ngác đứng trước mặt Vạn Dương.

Lúc này Vạn Dương mới ngẩng đầu, anh ta đứng dưới đèn đường lẳng lẳng nhìn Giản Mặc, sau đó ôm mạnh lấy cậu, ôm lấy cậu thật chặt thật chặt, giống như người rơi xuống biển rộng bầu chặt lấy một khúc gỗ nổi cuối cùng.

Giản Mặc ngậy ra, cậu không biết nên phản ứng ra sao, trong phút chốc trái tim đập kịch liệt, như là muốn chui ra khỏi cơ thể vậy, đến khi phản ứng lại thì tay cậu đã đặt trên lưng Vạn Dương, cậu chỉ dám dè dặt nắm lấy áo anh, động tác nhỏ đến cơ hồ không để cho ai phát hiện.

Trên người Vạn Dương toàn là tuyết, nhưng cái ôm này cũng rất ấm áp, vô cùng vô cùng ấm áp.

Vạn Dương vùi đầu vào cổ Giản Mặc, người anh đang run rẩy nhẹ nhàng. Giản Mặc đành hơi mạnh tay vỗ về tóc và lưng Vạn Dương.

Giọng Vạn Dương cơ hồ nghẹn ngào, hình như có uống rượu, trên người vẫn còn mùi rượu thoang thoảng, anh ta không ngừng gọi, “A Văn, A Văn, A Văn...”

Tay Giản Mặc dừng một chút, lại tiếp tục vỗ về lưng Vạn Dương, cậu biết, A Văn mà Vạn Dương nói chính là học đệ, người làm chuyện gì cũng rất xuất sắc, lúc nào cũng là tiêu điểm của mọi người, Nguyễn Triệu Văn.

Tiếng Vạn Dương vẫn chưa ngừng, anh ta cứ thế ôm chặt Giản Mặc, miệng thì thảo “Đừng đi... Vì sao... Vì sao...” Từng tiếng từng tiếng đều là nỗi đau khổ xé rách tim gan, khiến người nghe lạnh toát cả người, nói nói, giọng dần dần khản đặc đi.

Nhịp tim Giản Mặc chậm chậm ổn định, thậm chí trong miệng lan ra hương vị cay đắng nhạt nhạt, chỉ có nét mặt vẫn dịu dàng điềm nhiên, lúc này cậu mới hiểu được, vì sao mỗi lần Vạn Dương nhắc đến học đệ thì cứ luôn cảm thấy anh có chút gì là lạ, thì ra là bởi vì Vạn Dương thích người kia, thì ra là bởi vì, cậu thích Vạn Dương.

Cậu thích chàng trai đang ôm lấy cậu này, ngoại trừ ông nội bà nội ra, thích Vạn Dương nhất nhất.

Tiếc thay cậu mãi mãi không mở lời được, vĩnh viễn không thể chính miệng nói cho anh, cậu thích anh.

4. Chương 4: Cái Gì Là Ái Tình

Mỗi người một đời có bao nhiêu cái một phút, có bao nhiêu cái một giờ, có bao nhiêu cái một ngày, một tháng, một năm?

Giản Mặc không biết, cậu chỉ biết là khi thích một người, phút phút giây giây đều là thời khắc đẹp nhất của cuộc đời. Bởi vì người này, thế giới vô thanh có thể trở nên phong phú, bởi vì người này, sinh hoạt đơn điệu có thể trở nên mỹ diệu.

Thích sẽ dần dần ngày càng sâu đậm, sau đó trở thành một thứ gọi là “yêu”.

Vạn Dương yêu học đệ của mình, đã rất nhiều năm. Một đêm kia sau ôm ấp không lời, Vạn Dương không giấu diếm mà kể cho Giản Mặc rất nhiều, anh yêu học đệ, không hay biết tự khi nào người kia đã trở thành một phần của cuộc đời anh, nhưng học đệ lại thích cô gái mềm mại xinh đẹp. Anh chưa từng mở miệng nói với học đệ, đơn giản là quá e sợ, sợ rằng học đệ không tiếp nhận được thì ngay cả bạn cũng làm không xong, tự nguyện dần vật một mình, cũng không muốn để cảm tình như vậy hủy diệt đi mọi thứ.

Nhưng mà khi đã yêu một người, hi vọng ái ố của người đó sẽ ảnh hưởng bạn. Đêm hôm đó học đệ nói cho anh, cậu ta đã có cô gái mình thích rồi, muốn cùng cô ấy một đời một kiếp, Vạn Dương lặng lẽ chúc phúc cậu ta, dùng nụ cười đẹp mắt nhất để chúc mừng. Anh biết ngày nào đó học đệ sẽ thích một cô gái xinh đẹp, sau đó yêu đương, kết hôn, sinh con, anh và cậu ta không giống nhau, có lẽ cả đời học đệ cũng không biết, học trưởng vẫn luôn đối xử rất tốt với mình đã ôm trong lòng tình cảm ấy.

Vạn Dương về đến nhà rồi uống rất nhiều rượu, sau đó bất tri bất giác đi đến ngoài cửa quán bar vẫn thường lui tới, dưới ánh đèn đường mờ mờ, anh ta nhìn thấy có người đạp tuyết vất vả chạy về phía mình, giây phút đó không biết vì sao, trong lòng chua xót khôn kể, tựa như tất cả tủi hờn đau khổ và bất đắc dĩ đều vùng lên, khi đó, anh ta khát vọng một cái ôm, thế là bất quản bất cố ôm lấy con người dịu dàng này.

Giản Mặc đối với Vạn Dương mà nói, là một người dịu dàng và có thể tâm sự mọi chuyện, là khác với những người đã từng gặp, Giản Mặc không thể nói, nhưng lại có thể cho người ta cảm giác an toàn nhiều nhất, cậu luôn cười dịu dàng, vĩnh viễn không tiết lộ bí mật cho ai khác.

Vạn Dương và Giản Mặc trở thành bạn, bạn vô cùng tốt. Sau khi tốt nghiệp Giản Mặc làm tác gia chuyên nghiệp, Vạn Dương cũng vẫn luôn lẻ loi một mình, vì thế hai người cứ như vậy đến sống cùng nhau, một sống chính là trọn vẹn năm năm.

Hai con người xa lạ sống lâu bên nhau rồi cũng sẽ có sự ăn ý nhất định, càng hướng chi hai người họ vốn đã rất thân, ở cùng nhau rất vui vẻ. Buổi sáng mỗi ngày Giản Mặc sẽ thức dậy rất sớm, cậu thích tự mình làm bữa sáng trong nhà, có đôi khi Vạn Dương vừa vận tỉnh giấc, khắp phòng đều tràn ngập mùi vị bữa sáng, tâm tình liền trở nên đặc biệt tốt, anh ta sẽ ra ngoài chạy bộ, sau đó mang báo sáng về, lúc ấy Giản Mặc sẽ mở đài phát thanh, nghe một ít tin tức buổi sáng hoặc là ca khúc bình thường.

Sau đó Vạn Dương ra ngoài đi làm, Giản Mặc cũng ở nhà làm việc. Những khi không có xã giao, hai người ở nhà ăn cơm chiều, đến ngày lễ hoặc là sinh nhật một người, cũng sẽ ra ngoài ăn mừng một bữa giản đơn. Dẫu rằng Giản Mặc không thể nói nhưng lại là bạn cùng phòng tốt nhất, cậu quan tâm anh từ ăn, mặc, ở, đi lại, khi đau ốm sẽ chăm sóc anh cả đêm, có đôi khi Vạn Dương bận bịu phải tăng ca, thậm chí đến tận công ty đưa cơm cho anh. Đôi khi Vạn Dương nghĩ, nếu như người sống cùng mình không phải Giản Mặc mà là người kia, cả đời này mình cũng đủ thỏa mãn rồi.

Suy nghĩ ấy thỉnh thoảng thoáng hiện trong đầu khiến Vạn Dương cảm thấy hổ thẹn, dù sao Giản Mặc là Giản Mặc, không phải người yêu mà anh ta chôn dưới đáy lòng. Nhìn Giản Mặc ngẩn người im lặng, dường như cậu biết rõ anh đang nghĩ cái gì vậy, luôn cười dịu dàng với anh, cho anh một cái ôm. Còn học đệ nhất định sẽ chạy tới đập vai Vạn Dương, sau đó kéo anh ta cùng đi uống rượu.

Sinh hoạt thuận lợi, thời gian luôn trôi qua rất nhanh, năm năm, Vạn Dương đã thành nhà thiết kế có tiếng trong nghề, sách của Giản Mặc cũng thường có mặt trên bảng xếp hạng sách bán chạy.

Còn học đệ, sắp kết hôn rồi.

Khi Vạn Dương nhận được thiệp cưới, không biết là cái gì quay cuồng trong lòng, anh ta đã sớm nghĩ đến ngày này, nhưng lại vẫn luôn sợ hãi ngày này đến, năm năm rồi, từ lần đầu tiên học đệ nói có người mình thích đến nay, chung quy cũng sắp kết hôn...

Năm năm nay, không biết đã bao lần Vạn Dương nghĩ theo hướng tiêu cực, có khi cô gái kia không thích học đệ, có khi họ sẽ không được bao lâu, có khi chẳng biết lúc nào, hai người chia tay, có khi tình cảm sẽ dần dần trở nên nhạt nhẽo, học đệ lại trở thành người độc thân.

Ý nghĩ như vậy thỉnh thoảng đầy ắp trong đầu, nhưng đồng thời lại vẫn hi vọng học đệ có thể sống tốt, sống hạnh phúc. Hai loại suy nghĩ mâu thuẫn không ngừng đánh nhau trong đầu, Vạn Dương bị dằn vặt từ trong xương cốt, đến nỗi càng ngày càng lạnh mạt, dù rằng trên mặt vẫn cười trơn tru, thì bên trong cũng dần dần biến thành một khối băng cứng. Chỉ đến khi về nhà nhìn thấy người không thể nói chuyện nọ, trong lòng mới có thể chậm chậm yên ổn lại.

Giản Mặc không nói được, rất đáng tiếc, đồng thời Vạn Dương lại thấy rất may mắn vì có một người một mực bên cạnh mình như thế này, cứ thế cứ thế ở bên mình.

Xem, anh ta chính là ích kỷ như vậy đấy.

Đặt thiệp cưới vào lồng ngực, Vạn Dương tìm một quán bar uống rượu cả đêm, sau đó say như chết trong quán bar, dường như cảm giác được ôm ấp quen thuộc.

Anh ta mạnh mẽ đòi hỏi người đang ôm mình, người dịu dàng, quen thuộc, bao dung, cậu ôm anh, tựa như có thể dung nạp nguyên cả thế giới, e rằng khi tất cả mọi người đều phỉ nhổ anh khinh bỉ anh, người này cũng sẽ trước sau như một ở lại bên cạnh anh. Vạn Dương phóng túng dục vọng của mình, để mình hòa tan người kia, gắn bó chặt chẽ với nhau, hôn môi, âu yếm, nhưng miệng lại không ngừng gọi một cái tên khác, cho rằng như vậy có thể chống chọi đôi chút, anh ta lừa dối chính mình, cũng lừa người mà anh ta ôm, rõ ràng biết rõ đó là ai, lại vẫn ích kỷ mà gọi một cái tên khác, đơn giản là đau lòng, đau như bị ai khoét ra vậy.

Vạn Dương cảm giác được người bên dưới cứng đờ, sau đó là càng thêm nhiệt tình đáp lại, dường như đã đợi rất nhiều rất nhiều năm, lại dường như là pháo hoa rực cháy phút cuối cùng.

Một khắc kia không rõ vì sao, Vạn Dương lại nếm được đau khổ và chua xót thấu trời.

Lúc tỉnh lại, bên cạnh không có một bóng người, cả căn nhà cũng không có một bóng người.

Anh ta ngồi đờ đẫn trước bàn ăn, nhắm mắt lại, không biết làm sao, dường như chẳng biết con đường phía trước, trong lòng hoàn toàn trống vắng, không còn ai có thể cùng an tĩnh ngồi với nhau, ăn một bữa cơm giản đơn.

Anh ta sớm biết có người luôn ở bên cạnh mình, nhưng vẫn gặt bản thân, cái gì mình cũng không biết.

Đây chính là báo ứng.

Họ quen thuộc ôm ấp của đối phương như thế, cho dù là lúc say, cũng không thể nào làm lẫn loại cảm giác đó.

Nhưng anh ta đã cố chấp gọi tên một người khác, cuối cùng làm cậu thương tâm.

Có lẽ, người sẽ không bao giờ trở về nữa

5. Chương 5: Chúng Ta Về Nhà

Làm bạn một người cần có dũng khí, bởi vì bạn không biết rằng lúc nào cảm tình kia sẽ tiêu hao không còn, đi kèm với ái tình chính là nỗi sợ hãi, bởi vì yêu đến quá sâu, luôn cho rằng sau một khắc chính là kết thúc.

Giản Mặc yêu đã rất nhiều năm, yêu đến đã thành thói quen, vậy mà vào một đêm kia mới chính thức tỉnh ngộ, có lẽ yêu vốn chính là một loại ngu dại, người chấp nhất đều là tự tìm thống khổ.

Vạn Dương và Giản Mặc đều là kẻ ngốc trong ái tình.

Giản Mặc rời khỏi nơi gọi là nhà kia, từ thật lâu thật lâu trước đây, cậu đã luôn ao ước, cao sơn vân hải, vô hạn sa mạc. Cậu bắt đầu vác hành lý phiêu bạt khắp nơi, có đôi khi mệt mỏi dừng lại ở một nơi sống mấy tháng, viết xuống một đoạn của câu chuyện lữ hành, sau đó lại bắt đầu đi đến một nơi khác, dọc đường gặp được rất nhiều người, nhìn thấy rất nhiều phong cảnh, lòng cũng dần dần cởi mở hơn.

Có một lần chẳng may gặp tuyết lớn trên núi hiểm, đoàn người khốn đốn tròn năm ngày trên núi, không có nước không có thức ăn, thiếu chút nữa là không thể về. Khi đó Giản Mặc đã viết xong một bức thư cuối cùng, người nhận thư là Vạn Dương. Mãi cho đến lúc đó, cậu ta phải thừa nhận, Vạn Dương chung quy là điều đặc biệt trong đời mình, cậu để lại tất cả mọi thứ cho ông nội bà nội, nhưng lại giao trái tim cho Vạn Dương.

Mặc dù bởi vì tỉnh ngộ mà chia xa, nhưng yêu chính là vẫn còn yêu.

Khi bình an trở về từ trên núi, lá thư nọ vẫn đặt trong ba lô của Giản Mặc, cậu không gửi nó đi mà luôn luôn để trong ba lô của mình, tròn hai năm, vô luận đi đến nơi nào, cũng luôn mang theo lá thư nọ.

Một nhóm người cùng chung chí hướng hợp thành đoàn lữ hành cố định, Giản Mặc luôn là người ghi chép hoạt động, từng chút từng chút, cậu ghi lại những điều mà họ đã trải qua, giúp càng nhiều người không thể đi ra ngoài nhìn thấy được nghe thấy được. Bất tri bất giác, người theo họ trên mạng càng ngày càng nhiều, trong đó có người trẻ tuổi, có người trung niên, thậm chí là người lớn tuổi, một đường đi những người đó không ngừng nhắn gửi và cổ vũ họ, trợ giúp họ, để cho họ không ngừng nghỉ đi đến những nơi mới mẻ, đi nhìn ngắm thế giới mỹ lệ này.

Thường cũng có người gia nhập nhóm, cùng họ đi tiếp một đoạn lữ trình.

Không biết từ bao giờ, một người tên là Tiểu P bắt đầu bước vào đường nhìn của họ, mỗi khi họ đi qua nơi nào, Tiểu P đều kèm thêm vào tin nhắn một tấm ảnh ở nơi đó, trên tấm ảnh là bóng lưng Tiểu P, quen

thuộc mà xa lạ, bóng lưng khiến trái tim đau đớn âm ỉ, trên mỗi tấm ảnh, Tiểu P đều viết lên một câu, anh chờ em.

Một cái, hai cái, mười cái, hai mươi cái, năm mươi cái.

Họ đi bao nhiêu nơi, ảnh Tiểu P để lại bấy nhiêu bức, vô số “chờ em” cứ từng chút chồng chất trong lòng.

Là Tiểu P tỉnh ngộ.

Giản Mặc lặng lẽ nhìn ảnh chụp, cậu biết Tiểu P đang ở nơi không xa mình.

Sáng sớm ngày đó, họ lên núi tây, Giản Mặc vẫn luôn hi vọng có một ngày có thể cùng người kia đi ngắm biển mây núi tây, đi dạo quanh ở nơi mà mình sau khi quay quanh một vòng lớn cả thế giới, rồi cục trở lại nơi ấy.

Thời khắc bình minh, cậu đứng ở đỉnh núi, nhìn mặt trời dần dần lên cao, biển mây nhuộm thành màu đỏ cam, mênh mông bao la hùng vĩ, Giản Mặc chậm chậm xoay người.

Tiểu P ở phía sau cậu, người đàn ông thành thực, thương đau và ôn hoà.

Anh ta nói: “Khi em ra đi anh mới biết được mình đã sai rất nhiều, tháng thứ nhất em đi anh cảm thấy anh mất bạn rồi, tháng thứ hai anh phát hiện, anh mất đi chính là người thân, trọn vẹn một năm, anh mới biết được, thì ra anh đã lạc mất người mình yêu. Anh không biết nên làm như thế nào, có lẽ nhiều năm như vậy, anh vẫn luôn là một thằng ngốc. Xin lỗi em, Tiểu Mặc, xin lỗi em.”

Tiểu P lặng lẽ nhìn Giản Mặc, trong mắt chứa cả dịu dàng và hổ thẹn, còn có thứ mà Giản Mặc đã mong đợi rất lâu, nó quen thuộc mà xa lạ.

“Tiểu Mặc, về nhà đi em.”

Giản Mặc mở miệng, không phát ra tiếng, người đàn ông nọ rơi nước mắt, anh bước đến mấy bước, ôm chặt thanh niên đã gây đi rất nhiều.

“Tiểu Mặc, chúng ta về nhà.”

— Hết —

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Giản Mặc không có trả lời, bởi vì không có câu trả lời. Ái tình vốn không có đúng sai, có thể yêu nhau mới là duyên phận, nhưng trên thế giới này, yêu đơn phương thực sự rất nhiều, hai người kỳ thực đều là si tình, lại đều là tự nguyện đi yêu một người, ai có thể nói người nào sai đây, duy chỉ có Vạn Dương biết rõ tình yêu của Giản Mặc, còn đi lợi dụng tình cảm đó thật khiến người hận, cho nên cho hắn tìm tìm kiếm kiếm mấy năm, vừa là bình tĩnh cũng là tỉnh ngộ.

Kết cục kỳ thực vẫn là không tệ, lần đầu tiên viết đoản thiên a, các loại vô năng, tạm thời như vậy đi, giang hồ tái kiến =v=

===

Hết rồi ~ câu chuyện muốn kéo dài ~ tôi yêu Giản Mặc... Tác giả làm ơn... =((

...

Tuy rằng chúng ta nhìn thấy rất nhiều người yêu nhau rồi cưới nhau, nhưng trên thế giới này, so với số người đã sinh ra, người có thể cùng người mình yêu yêu nhau ít vô cùng. Sẽ không tình cờ đến vậy, cứ tôi yêu người thì người yêu tôi... Đó là một chặng đường dài và gập ghềnh, thậm chí cơ may để bước trên con đường ấy cũng không nhiều. Nếu như có được một người có thể yêu mình như mình yêu người đó, thật tốt biết bao. Khi đó, sẽ có thể dừng lại chuỗi ngày đơn phương kia, dừng lại cảm giác ghen ngào ấy.

Yêu một người, luôn là chờ đợi đáp lại, dù cho chỉ là thầm lặng yêu. Nếu như Tiểu Giản Mặc không có được sự hồi đáp, liệu cậu sẽ lại tiếp tục làm một Giản Mặc tâm tư phẳng lặng an tĩnh chìm sâu trong đám người, chờ đợi một tình yêu khác đến, hay sẽ không bao giờ chờ mong một tình yêu nào nữa? Tâm tư của cậu ấy, giống như dòng nước trong vắt 18 năm bỗng một ngày kia có cá đến, nó đã xao động, nó có còn trở lại thanh khiết như lúc đầu được hay không? Nếu như mỗi tình đầu tiên không được như nguyện ước, Tiểu

Giản Mặc sẽ như thế nào? Không dự đoán được, vì thế giới im lặng tâm tư khép kín của cậu ấy, không cách nào thể hội...

Rất thích Giản Mặc, những thương tiếc của Giản Mặc, cảm giác yêu mà không thể nói của cậu ta, không phải vì không có dũng cảm nói, mà là không cách nào nói thành lời. Nó cay đắng, nhưng nó đồng thời cũng là một loại lãng mạn.

Còn cái kết, mọi người đừng lán tăn, Giản Mặc nói câu gì mà Vạn Dương khóc, tự hiểu đi nga

~...

Nói quanh quẩn gì thế này???

(chuyển đổi tâm trạng)

Cái đó, ám luyện đó, cho đến phút cuối cũng đừng nói, nó có cái thú của nó, một loại tự dần vật ngọt ngào... Chỉ những người có sở thích BT mới hiểu...

...

Túm lại, đây chính là đoạn văn kỉ niệm 1 năm mở blog edit đam mỹ, thật vui vì mình đã đi hết đoạn đường 365 ngày kia, nếu như không làm editor sẽ không nếm được cảm giác lâng lâng này, thậm chí may mắn vì đã quyết định mở blog...

Một năm không dài không ngắn, mặn ngọt chua cay đủ cả... Cuối cùng quyết định sẽ đi tiếp một năm nữa ka ka ka ~ ^o^

Truyện mà mình chọn làm nó cũng bắt chọt lắm, giống như tâm tình mình vậy, và toàn là những cái mà mình thấy có duyên có phận thôi, có một thứ cảm xúc là lạ kéo vào, thế là làm. Đôi khi tâm trạng lê thê quá quắt cái đoạn văn hài hài là tươi lên ngay, làm xong rồi mở ra đọc lại xong thậm chí nghĩ “Sao mình làm truyện này chi vậy trời??”, nhưng một lát sau liền “Ha há, vui quá hà, tự nhiên chỗ này bà chị viết zô ziên thấy ón!!!”...

Thấy các bạn nói thích chúng mình vui lắm, có những người chia sẻ cùng...

Cảm ơn những người đã từng đi bên mình, ôm một cái những người đang đi bên mình, mến tặng những người đã và vẫn đang đi bên mình đến bây giờ.

Một vấn đề không liên quan, mong rằng những ai yêu đam mỹ, sẽ nhúng chàm thêm các bé ngây thơ ngoài kia, để cho dân ta mỗi ngày lớn mạnh... (tham vọng) Đây cũng là mục tiêu của blog trong năm tiếp theo khả khả...

Tiểu Diệp Thảo

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-muon-noi-cho-anh>